

Takk!

Tor Levin Hofgaard
president i Norsk psykologforening

Et nytt landsmøte er avviklet. Min opplevelse var at dagene i Sandefjord i slutten av november utgjorde et vitalt politisk verksted. I sentrum for mange av debattene denne gang sto ideen om å «løfte blikket», om å ta samfunnsansvar. Jeg mener at dette perspektivet er nyttig, og nødvendig for at vi på lang sikt skal kunne sikre våre medlemmer best mulige forhold, både faglig og økonomisk. Det å arbeide for et optimalt helsetilbud til pasientene, og med troverdighet løfte pasientenes rettigheter og behov fram, er etter mitt syn viktig for enhver som vil bli tatt på alvor i helsepolitikken. Ved å bli tydeligere, mer synlige og bredt engasjerte vil vi forhåpentligvis fremstå med troverdighet overfor politikere, helsemyndigheter og sykehusdirektører – og kanskje viktigst: overfor publikum – våre egentlige oppdragsgivere.

I presidentvalgkampen har jeg ikke lagt skjul på hva jeg mener om foreningens rolle og betydning som politisk aktør fremover. Derfor tar jeg landsmøtets klare votum som et positivt tegn på støtte til denne tenkningen. Valget av «psykologisk lavterskeltilbud til befolkningen» som hovedsatsingsområde i denne perioden, er jeg også svært tilfreds med. Etter flere år med opptrappingsplan innenfor psykisk helsevern har vi fått til mye i spesialisthelsetjenesten. De kvantitative måltallene i voksenfeltet er til dels overoppylt, og mot slutten av planperioden er det økt vekt på også å nå måltallene i barne- og ungdomsfeltet. Samtidig vet vi at det som gir flest sykefraværsdager, og koster samfunnet mest penger, er de plager og sykdommer som aldri skal behandles av spesialisthelsetjenesten. Dette folkehelse-dilemmaet må vi nå adressere med styrke. I tillegg skal vi synliggjøre psykologenes unike kompetanse og naturlige plass i en reorganisert førstelinjetjeneste.

For meg dreier psykologi og psykologenes arbeidsfelt seg om så mye mer enn helse og uhelse. Ett av privilegiene ved å være psykolog er at faget vårt kan anvendes overalt i samfunnet – på alle arbeidsplasser, i alle relasjoner, i alt fra hvordan folkemasser reagerer på tegninger av Muhammed, til hvor man smartere plasserer mat i hyllene på Rema 1000. Dette er det viktig at både foreningen spesielt, og psykologer generelt, øker bevisstheten om – ikke fordi vi nødvendigvis skal bli «synsere» på alle populære temaer. Men kanskje skulle vi i enda større grad debattere og tematisere psykologfaglige problemstillinger med en større bredde?

Med dette har jeg skrevet min aller første leder til Tidsskriftet. Min kjære forgjenger, An-Magritt Aanonsen, skrev i sine fire perioder i denne stolen mer enn 100 ledere. Leser man gjennom disse, vil man få et spennende innblikk i hvor mye faget og foreningen har endret seg på 12 år. Norsk Psykologforening har gått fra å være en liten til å bli en relativt stor forening i denne tiden. An-Magritt har som leder hatt ansvaret for at foreningen har fått nødvendig tyngde, og hun har lagt grunnlaget for at vi i dag med stor selvfølge og selvtillit påtar oss stadig større oppgaver, med et stadig høyere ambisjonsnivå. Jeg vil takke An-Magritt for vel utført jobb, og for å ha vært et trygt referansepunkt i en tid da faget og foreningen har vært i kraftig endring.

Jeg vil takke for tilliten dere som medlemmer har gitt meg ved å velge meg til president i Psykologforeningen. Jeg gleder meg til å jobbe med og for dere alle.